

... però res no és mut

La trama. Galícia, 1969-1989. Nens i nenes són amics ran la costa gallega, però amb el pas dels anys seran enemics acèrrims.

La pel·lícula. José Luis Cuerda (Albacete, 1947) s'ha fet un raconet, entre l'absurd i el sentimental, dins la historiografia del cinema hispà. L'avalua haver dirigit *Amanece que no es poco* (1988), *La lengua de las mariposas* (1999), *Los girasoles ciegos* (2008). És a dir, relats gens acomodaticis. Si

de cas, a contrapèl. Però això ja és història. Passat. A dia d'avui el Cuerda de *Todo es silencio*, poc, o res, té a veure amb els títols esmentats. En el seu descàrrec val a dir que el guió perpetrat per Manuel Rivas adaptant la seva novel·la, peca d'allò abruptament anti-cinematogràfic: literatura més dura que pura. El Rivas s'ha quedat més ample que el Rajoy

davant la vaga general. Al capdavant, Cuerda s'ha deixat anar en els accidents d'una història infantil, melodramàtica, més pètria i no obstant aquosa, que un *hórreo* galaic. I és que, i em sap molt de greu dir-ho, la pel·li ens remet a un cinema antic, d'antiquari anys quaranta del segle passat, quan anar al cinema era tant com desafiar el capellà integrista del poble. Dit això, toca concretar, mullar-se: la pel·li presenta dues històries que no acaben de funcionar. Vaja, ¿els adults som els fills dels

nens? Amb tot i que la premissa ens faria rumiar, la resolució audiovisual del relat clama al cel de l'arqueologia cinematogràfica. Destrempa: Cuerda s'acull, penso, a un ritme/tempo equivocat. Han de ser els personatges, els seus intèrprets, que treguin les castanyes del foc. Més clar, l'aigua: hipoteca l'interès del públic tal qual faria l'Emilio Botín del Santander. ¿Oi que tot això sona a embolic avorrit? Per resoldre el debat a límits aberrants, la insidiosa, omni-

Todo es silencio

Director: José Luis Cuerda.
Intèrprets: Axel Fernández,
Carolina Cao, Quim
Gutiérrez. Espanya,
2012. 90'. Lauren
Lleida. 12 novembre.

present música de Sergio Moure de Oteyza rebla el clau fins allò (in)suportable.

La imatge. El cacic Mariscal junt el llit adúlter, al costat de la dona de l'hostaler que, tip de tot, es fot un tret al cap.

La frase. "La pitjor mentida és el silenci", admet el pare del futur guàrdia civil. Per aquesta regla de tres, com més soroll facis, menys mentides tindràs. Tant de bo ¿si no vols mentides, no preguntis?

La recomanació. Aficionats a la novel·la *galega amb morriña*.